

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobců: 1) **J. M.**
bytem XX
2) **B. H.**
bytem XX
oba zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Malým,
se sídlem Revoluční 1200/16, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha

za účasti: **Nové Chabry Development, s.r.o.**, IČ: 026 27 558
se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha
zastoupena advokátem Mgr. Františkem Korbelem
se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2020 č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru územního rozvoje a výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 12. 2019, č. j. X (dále jen „Stavební povolení“). Stavební povolení bylo vydáno na dočasnou stavbu do 31. 12. 2022 nazvanou „X na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK v katastrálním území Čimice a parc. č. XL, XK v katastrálním území X (dále též jen „Stavba“).
2. Žalobci v žalobě nejdříve namítli, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody, které v odvolání uvedli. Žalobci souhlasí se žalovaným v tom, že povolovaná Stavba bude užívána jako veřejně přístupná účelová komunikace bez omezení, avšak nesouhlasí s tím, že tato skutečnost ze Stavebního povolení vyplývá.
3. Důvodem umístění Stavby je v řešeném území dopravní obslužnost stávajícího území a způsob užívání stávající komunikace, a to mimo jiné i ve vztahu ke stávající účelové komunikaci V Kratinách. Žalobci mají za to, že Stavební povolení je v této části neurčité, nesrozumitelné a neodpovídá odůvodnění Stavebního povolení, neboť žalovaný se s odvolacími důvody žalobců dostatečně nevypořádal.
4. Ve výroku II. Stavebního povolení v podmínce č. 6 je sice uveden způsob užívání Stavby poměrně široce, ale rozhodnutí hovoří obecně o „*dalších pozemcích jiných vlastníků v okolí stavby*“, přičemž až v odůvodnění je stavebním úřadem výslovně uvedeno, že se jedná o konkrétní pozemky parc. č. XN, XO, XP a XQ, k. ú. X. Odůvodnění však není pro stavebníka závazné, a proto mají žalobci za to, že tyto konkrétní pozemky by měly být též výslovně uvedeny ve výroku Stavebního povolení, aby bylo bezpodmínečně určité a vykonatelné.
5. Dále uvedená podmínka pak uvádí, že Stavba má zajišťovat též „*funkci propojení na stávající komunikaci V Kratinách*“. Z odůvodnění Stavebního povolení se lze sice domnívat, že se jedná o fyzické a reálné propojení a napojení obou komunikací, protože obě komunikace se kříží, žalobci však mají za to, že výrok Stavebního povolení je v této části nedostatečně určitý. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda toto napojení je dostatečně technicky řešeno i v projektové dokumentaci stavby. Žalobci mají za to, že tomu tak není a že by o tuto část měla být dokumentace doplněna. Skutečnost, že výrok stavebního povolení neodpovídá předložené dokumentaci stavby, zakládá rozpor se zákonem, a to zejména se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a v tomto rozsahu je napadené rozhodnutí ve spojení se Stavebním povolením nezákonné.
6. Žalobci dále namítli, že žalovaný se jakožto odvolací orgán vyjádřil pouze k důvodu spočívajícímu ve vymezení veřejného užívání Stavby odkazem na zákonné ustanovení, což je nedostatečné. K neurčitosti vyřešení napojení komunikace V Kratinách na Stavbu se pak žalovaný nevyjádřil vůbec a tento odvolací důvod zcela opomněl. Nevyjádřil se ani k dalšímu odvolacímu důvodu, v němž žalobci požadovali úplné a neomezené užívání komunikace, tedy včetně povolení připojení okolních pozemků na Stavbu bez omezení. Pouhý odkaz na ustanovení § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) je ve věci nedostatečný. Žalobci upozornili na to, že s odmítnutím připojení okolních pozemků na

povolenou komunikaci bez omezení nesouhlasí, neboť mají za to, že i možnost připojení na povolovanou komunikaci je součástí neomezeného užívání účelové komunikace s veřejným přístupem. V tomto shledávají žalobci Stavební povolení i napadené rozhodnutí za nezákonné.

7. Na základě shora uvedeného proto žalobci navrhli zrušit jak napadené rozhodnutí, tak i Stavební povolení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Jeho vyjádření v podstatné části reaguje na námitky uplatněné v žalobě, kterou proti témuž rozhodnutí podala společnost Nové Chabry Development, s.r.o. (ta v nyní projednávané věci vystupuje v postavení osoby zúčastněné na řízení). Řízení o žalobě jmenované společnosti je u Městského soudu v Praze vedeno pod sp. zn. X. Soud proto níže shrnuje pouze tu část vyjádření žalovaného, ve které argumentuje obecně k dané věci, nebo v níž reaguje na konkrétní námitky žalobců, a nikoliv tu část, ve které reaguje na námitky uplatněné jiným žalobcem ve věci vedené pod sp. zn. X.
9. Žalovaný úvodem shrnul, že ve výroku II, bodu 6 Stavebního povolení jsou stanoveny podmínky pro užívání stavby. Jedná se o určení užívání Stavby jako účelové komunikace s veřejným přístupem plnicí kromě zajištění přístupu chodců a příjezdu vozidel ke druhé stavební etapě obytného souboru X i neomezený přístup a příjezd k dopravní obsluze dalších pozemků jiných vlastníků v okolí stavby, které nemají jiný odpovídající přístup z veřejné komunikace. Stavba bude též zajišťovat funkci propojení na stávající účelovou komunikaci s veřejným přístupem V Kratinách na pozemku parc. č. XM v k. ú. X.
10. Vydání napadeného rozhodnutí předcházelo řízení o umístění stavby, které bylo zahájeno na žádost stavebníka (osoby zúčastněné na řízení) a v němž stavební úřad žádosti stavebníka vyhověl vydáním rozhodnutí ze dne 22. 9. 2017, sp. zn. X (dále též jen „Územní rozhodnutí“). Územním rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění dočasné stavby s názvem „X – západní připojení (dočasná stavba)“ X. Na základě tohoto Územního rozhodnutí podal stavebník žádost o vydání stavebního povolení na dočasnou stavbu do doby vybudování veřejně prospěšné stavby tzv. Čimického přivaděče.
11. Umístění stavby vychází mimo jiné i ze závazného stanoviska speciálního stavebního úřadu ze dne 8. 3. 2016, č. j. X a ze dne 11. 10. 2016, č. j. X ze dne 11. 10. 2016 a závazného stanoviska Policie ČR ze dne 24. 11. 2016, č. j. X, které byly podkladem pro rozhodnutí o umístění stavby. Tato závazná stanoviska obsahují mimo jiné podmínku, že se jedná o stavbu dočasnou do doby, než bude realizováno finální dopravní řešení v místě, jak je předpokládáno územním plánem, a napojení na městský okruh severozápadním směrem. Výše navrhované řešení západního napojení nikterak nezabrání budoucímu provedení finálního řešení. Rozhodnutí o připojení na komunikaci K Ládví bylo vydáno odborem dopravy ÚMČ Praha 8 ze dne 30. 5. 2016, č. j. X. Tyto závazné podmínky a rozhodnutí jsou zapracovány na straně 14 Územního rozhodnutí.
12. K námitkám uplatněným žalobci v nyní projednávané věci žalovaný uvedl, že speciální stavební úřad neřeší připojování okolních pozemků na pozemní komunikaci. Každé připojení posuzuje silniční správní úřad, tedy není nutné ve stavebním povolení se možnostmi připojení na účelovou komunikaci zabývat. Navíc pozemky žalobců nejsou předmětem stavebního řízení, neboť ve spisu není rozhodnutí o žádosti o připojení jejich nemovitostí na budovanou komunikaci vydané silničním správním úřadem.

13. K žalobě se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení (dále též jen „OZŘ“), která rovněž navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
14. Podle OZŘ se žalobci snaží tvrdit, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody a že z napadeného rozhodnutí jednoznačně neplyne, že povolovaná Stavba bude užívána jako veřejně přístupná účelová komunikace bez omezení. To je však dle OZŘ v rozporu s textem napadeného rozhodnutí, které jasně odůvodňuje, proč napadené rozhodnutí konstatovalo veřejnou přístupnost Stavby, a stejně tak proč neměla být konstatována možnost napojení na konkrétní pozemky žalobců.
15. Žalovaný souhrnně vypořádal odvolací námitky žalobců i osoby zúčastněné na řízení. Souvisí-li totiž spolu jednotlivé odvolací nebo žalobní námitky, je orgán, který je přezkoumává, oprávněn vypořádat tyto námitky souhrnně ve své věcné souvislosti. Stejně tomu je i v řízení před soudem ohledně žalobních námitek. Tyto závěry potvrzuje i judikatura správních soudů (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2016, č. j. 3 A 96/2014-42 nebo ze dne 3. 3. 2017, č. j. 3 Af 63/2014-80). Nadto je ze Stavebního povolení jednoznačné, že Stavba má být veřejně přístupnou účelovou komunikací. Její obecné užívání bez omezení proto vyplývá již z její samotné podstaty.
16. Další žalobní námitka, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou spočívající v požadavku žalobců na „*neomezené užívání komunikace, včetně povolení připojení okolních pozemků na povolovanou komunikaci bez omezení.*“, je bezpředmětná. Způsob a možnost napojení na komunikaci není otázkou příslušející žalovanému, nebo v předchozím řízení stavebnímu úřadu, ale příslušnému silničně správnímu úřadu. Stavební povolení tak nemůže závazně stanovit způsob a rozsah napojení sousedních pozemků na Stavbu jako účelovou komunikaci. Takové rozhodnutí nepřísluší stavebnímu úřadu a je mimo rámec jeho pravomocí.
17. OZŘ nesouhlasí ani s námitkou, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda je napojení na stávající komunikaci V Kratinách dostatečně technicky řešeno v projektové dokumentaci Stavby. Ulice V Kratinách je totiž v majetku Městské části Praha 8 a není zde zřízena žádná komunikace. Nachází se zde pouze zelená plocha, případně vyježděná polní cesta, na které nebyla umístěna žádná stavba zpevněné komunikace, a žádné stavebně-technické řešení zde tedy není zapotřebí.
18. Tvrzená újma žalobců na jejich vlastnickém právu má spočívat mimo jiné v omezení užívání pozemků pro jejich případný budoucí development. K těmto pozemkům přitom žalobci mají přístup z jiných veřejných komunikací, a napojení na Stavbu západního připojení by tudíž nepředstavovalo nezbytnou komunikační potřebu. Tyto aspekty osoba zúčastněná na řízení podrobně popsala ve svém odvolání ze dne 21. 1. 2020, jež je založeno ve spise. Z katastru nemovitostí je pak zřejmé, že pozemky žalobců mají komunikační připojení na několika dalších místech. Není zde dán důvod, aby vlastníci pozemků (žalobci), kteří mají jiná alternativní komunikační připojení, měli mít nárok na neomezený přístup ke Stavbě v soukromém vlastnictví stavebníka, aniž by mu za to poskytli jakoukoliv náhradu.
19. Stavba je financována osobou zúčastněnou na řízení jako soukromým investorem. Žalobci se svým nelegitimním postupem snaží na její úkor neoprávněně obohatit, což není v souladu s dobrými mravy ani se zákonem. Z výše uvedených důvodů OZŘ nepovažuje žalobu za důvodnou.

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
21. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
22. Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona *rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Při umísťování souboru staveb v areálech jaderných zařízení se v rozhodnutí vymezí areál jako stavební pozemek a v jeho rámci se stanoví skladba, druh a účel staveb a rámcové podmínky pro jejich umístění v maximálních nebo minimálních prostorových parametrech (zejména vnější půdorysné a výškové ohraničení, odstupové vzdálenosti staveb od hranic pozemků a sousedních staveb) a napojení na dopravní a technickou infrastrukturu; v rámci stanovených podmínek se stavby umístí při povolení staveb.*
23. Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona *ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu.*
24. Soud předesílá, že pro posouzení důvodnosti žaloby je stěžejní znění Stavebního povolení, kterým byly stanoveny podmínky pro provedení stavby (výrok I. Stavebního povolení) a zejména znění podmínek Stavebního povolení, kterým byly stanoveny podmínky pro užívání stavby (výrok II. Stavebního povolení). Námitka žalobců směřuje zejména do výroku II. bodu 6 Stavebního povolení, podle kterého *„[s]tavba bude užívána po celou dobu užívání jako účelová komunikace s veřejným přístupem plnící kromě zajištění přístupu chodců a příjezdu vozidel ke druhé stavební etapě obytného souboru X i neomezený přístup a příjezd k dopravní obsluze dalších pozemků jiných vlastníků v okolí stavby, které nemají jiný odpovídající přístup z veřejné komunikace. Bude též zajišťovat funkci propojení na stávající účelovou komunikaci s veřejným přístupem V Kratinách ve vlastnictví Městské části Praha X, na pozemku parc. č. XM, k.ú. X.“*
25. K námitce, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, soud předně uvádí, že soudní judikatura klade důraz na to, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí však nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy

- minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
26. Žalovaný v nyní posuzované věci reagoval na všechny stěžejní námitky žalobců, přičemž je souhrnně vypořádal společně s odvolacími námitkami osoby zúčastněné na řízení. Bylo jím ověřeno, že Stavba byla navržena v souladu s hledisky, ze kterých stavební úřad v průběhu stavebního řízení obligatorně zkoumá obsah žádosti o povolení stavby, včetně příloh a projektové dokumentace. Správní orgány nemohly v rámci řízení o vydání stavebního povolení nikterak vstupovat do řízení o územním rozhodnutí, ani nemohly přezkoumávat závěry uvedené v územním rozhodnutí, a to s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona.
27. K námitce, ve které žalobci reagovali na to, že podmínka č. 6 ve výroku II. Stavebního povolení je stanovena nekonkrétně, a že by pozemky parc. č. XN, XO, XP a XQ v k. ú. X měly být v této podmínce konkrétně vymezeny, soud uvádí, že ze Stavebního povolení jednoznačně vyplývá, že Stavba má být veřejně přístupnou účelovou komunikací, přičemž její obecné užívání bez omezení vyplývá již ze samotné její podstaty. Z toho důvodu by bylo zcela nadbytečné, aby v podmínce č. 6 výroku II. Stavebního povolení byly uvedeny konkrétní pozemky (srov. § 19 zákona o pozemních komunikacích).
28. V rámci vypořádání dalších žalobních námitek soud považuje za nutné nejprve zdůraznit zásadu koncentrace námitek ve stavebním řízení. Otázkou věcné koncentrace námitek, které mohou být uplatněny ve stavebním řízení, se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011-127 uvedl, že „*smysl územního řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení. V prvním případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy [§ 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona]. Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81, www.nssoud.cz).*“
29. Rozhodnutí o umístění stavby řeší způsob, jakým bude konkrétní stavba v území situována, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (srov. § 79 odst. 1 stavebního zákona). Toto řešení je jedinečné, určené výlučně pro danou stavbu a navazuje na něj stavební řízení a v něm vydané rozhodnutí o povolení konkrétní stavby. V územním řízení, a nikoli ve

stavebním řízení, je také povinností stavebního úřadu daný záměr posoudit podle § 90 odst. 1 stavebního zákona z hlediska jeho souladu nejen s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky zvláštních právních předpisů a požadavky dotčených orgánů hájících veřejné zájmy podle zvláštních zákonů, ale také s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. V případě stavebního řízení se jedná o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy.

30. Podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stavební úřad ve stavebním řízení přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a zejména ověří, zda projektová dokumentace byla zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní souhlas. Ve stavebním řízení se však nestanoví druh a ani účel stavby, nestanoví se podmínky pro její umístění a stavba se do území neumísťuje, jak ostatně již bylo uvedeno výše (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81). Z uvedeného ustanovení sice vyplývá povinnost stavebního úřadu posoudit ve stavebním řízení předloženou projektovou dokumentaci z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací, tato povinnost však s ohledem na ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona neznamená, že by stavební úřad znovu přezkoumával soulad stavby s územním plánem a znovu se zabýval otázkami vyřešenými již ve fázi územního řízení (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009-118, nebo také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2017, č. j. 9 A 75/2015-436).
31. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 – 565 Nejvyšší správní soud uvedl, že „mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězíci se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení.“ Obdobně v rozsudku ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011-344 Nejvyšší správní soud dovodil, že „podle § 114 odst. 2 stavebního zákona se nepřihlíží k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území. Jde o vyjádření principu tzv. koncentrace, který vyjadřuje požadavek, aby námitky, které se věcně vztahují k určitému typu řízení, byly uplatňovány právě v onom řízení a nebylo možné jimi argumentovat v řízení jiném“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 91/2017-40).“
32. K tomu lze doplnit, že stavební úřad nebyl v rámci řízení o povolení stavby povinen zkoumat, zda územní rozhodnutí, resp. rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, vydané v samostatném a odlišném řízení, bylo vydáno v rámci zákonem stanovených mezí a zákonem stanoveným postupem; oprávněně totiž vycházel z předpokladu, že toto rozhodnutí zákonné je.
33. Na základě shora uvedeného teoretického vymezení koncentrace ve stavebním řízení je třeba dojít k závěru, že námitky žalobců směřují nikoliv proti Stavebnímu povolení

(vydanému podle § 115 stavebního zákona), ale zejména proti územnímu rozhodnutí (§ 79 stavebního zákona).

34. Stavební úřad nemůže přezkoumávat, jakým způsobem lze jednotlivé pozemky zastavitelného území, které podmínku č. 6 výroku II. Stavebního povolení splňují, včetně stávající komunikace V Kratinách, připojit na komunikaci, která je předmětem Stavebního povolení. Přezkoumání toho, zda je či není přístup konkrétního pozemku v době vydání rozhodnutí odpovídající, přísluší konkrétnímu územnímu řízení, případně společnému řízení pro využití těchto pozemků a posouzení podle platného územního plánu, podle stavebního zákona a platných stavebních předpisů. Jinými slovy řečeno, způsob a možnost napojení na komunikaci, tj. reálné umístění komunikace, není otázkou příslušející žalovanému, nebo v předchozím řízení stavebnímu úřadu, ale příslušnému silničně správnímu úřadu. Stavební povolení proto nemůže závazně stanovit způsob a rozsah připojení sousedních pozemků na Stavbu jako veřejnou účelovou komunikaci. K této otázce se v dostatečném rozsahu vyjádřil již stavební úřad ve Stavebním povolení, ve kterém na straně 14 uvedl, že: *„Stavebník musí při realizaci a užívání stavby respektovat stávající dopravní připojení a sjezdy ze sousedních pozemků, včetně zemědělských sjezdů. K tomu byla stanovena podmínka č. 26 pro provedení stavby. Nová dopravní připojení na účelovou komunikaci s veřejným přístupem oproti stávajícímu stavu připojení pozemků a staveb nejsou upravena v § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, jsou tedy soukromoprávním vztahem vlastníka komunikace a připojovaného pozemku či stavby. Stavební úřad nemůže z tohoto důvodu uložit stavebníkovi povinnost nového připojování dalších nemovitostí nad rámec stávajícího stavu. Tvoří-li však povolovaná veřejná komunikace jediný možný přístup k citovaným pozemkům namítajících, je povinen stavebník průjezd po stavbě k těmto pozemkům neomezeně umožnit.“* Ačkoli se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval námitkou žalobců týkající se připojování okolních pozemků na pozemní komunikaci, nemá tato skutečnost za následek nezákonnost jeho rozhodnutí. Podstata této námítky totiž byla vypořádána již ve Stavebním povolení, které bylo následně žalovaným aprobeováno a tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek. Žalobci přitom tuto odvolací námitku nerozvinuli nad rámec toho, co uvedl stavební úřad ve Stavebním povolení. Žalovanému proto nelze důvodně vytýkat, že tento odvolací důvod opomenul.
35. Poté, co soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí ve spojení se Stavebním povolením, na něž v souladu s ustálenou judikaturou nahlížel jako na jeden celek, dospěl k závěru, že obě rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, jsou dostatečně odůvodněná, určitá a srozumitelná. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez jednání, jelikož pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
36. Druhý výrok rozsudku o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci nebyli ve věci úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
37. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 6. srpna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu